

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K.S.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 26 maja 2026 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 4 grudnia 2025 r., sygn. VIII Ka 329/25

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 5 marca 2025 r., sygn. XIII K 1514/24

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić bez rozpoznania przyjętą kasację jako niedopuszczalną z mocy ustawy.**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 marca 2025 r., sygn. XIII K 1514/24 K.S. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na

okres próby 2 lat, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego oraz orzekając stosowny środek karny z art. 41a § 1 k.k.

Sądu Okręgowy w Białymstoku, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem z dnia 4 grudnia 2025 r., sygn. VIII Ka 329/25 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego.

Kasacja została przyjęta do rozpoznania.

W kasacji obrońca zarzuciła naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu uzupełniających wyjaśnień skazanego złożonych na rozprawie odwoławczej oraz niedopuszczeniu wniosków dowodowych, które miały znaczenie dla rzetelnego rozpoznania sprawy i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Kasacja została przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wskazanych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Z kolei w § 2 i 3 art. 523 k.p.k. uregulowano ograniczenia kasacji dla stron.

W przedmiotowym układzie procesowym istotne znaczenie ma treść § 2 art. 523 k.p.k., który stanowi, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Ograniczenie to nie działa, gdy strona uprawniona do kasacji zarzuci w kasacji istnienie uchybienia z art. 439 k.p.k., przy czym nastąpi to w sposób rzeczywisty (a nie formalny).

Uwzględniając wskazane ograniczenia wniesienia kasacji na korzyść skazanego w kontekście zakresu skazania skazanego i charakteru wymierzonej kary, podnieść należało, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Taką przyjętą kasację, na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej orzeczenia, należało pozostawić bez rozpoznania.

Wobec pozostawienia kasacji bez rozpoznania, koszty sądowe postępowania kasacyjnego ponosi na zasadach ogólnych ten, kto wniósł środek odwoławczy.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]